

*Tudatlanok, mink, szórjuk a szirmokat.
Mit sírba vittél, senki sem írja meg
többé, maradtunk megszedetten,
koldusai tünemény-valódnak.*

Herbszt Zoltán 1959–1981

A görög kalokagathia, a sokoldalú ember modern megtestesítőjének tűnt a szememben. Néhány éve még az ifjúsági labdarúgó-válogatott keret nagyreményű kapuvédője, azóta már bizonyára élsportoló, ha egy balszerencsés sérülés közbe nem jön. Még ennél is ígéretesebb költőtehetség, ráadásul a tudományok is vonzották, és az ifjúsági mozgalomban is a legjobbak közül való volt. A test és a szellem, az erő és az ész olyan harmóniája volt meg benne, ami nagyon ritka manapság. És mégis: félelmetes gyorsasággal végzett vele egy gyilkos betegség.

Április legvégén még együtt szerepeltünk a szegedi egyetemista költők estjén, maga volt a megtestesült élet-erő és életkedv. Akkor találkoztam vele utoljára. Legutóbbi lapszámunk-

ban már kinyomtatva álltak a versei, amikor jött a szörnyű hír, a gyászkezetet sem volt mód a neve köré kitenni.

Életemben az ő halálhíre volt az egyetlen eddig, amit első hallásra egyszerűen képtelen voltam elhinni. Ilyen nem létezhet! — mondtam, és még nyugodtan aludtam. Hogy másnap annál nagyobb legyen a megrendülésem, amikor végérvényesen kiderült, hogy mégis létezik ilyen kegyetlenség a sors részéről. Kegyetlenség, mert azon túl, hogy egy magasra ívelhető életpálya szakadt meg már a kezdet kezdetén, nagyszerű volt embernek is, fiatal barátának is.

A József Attila Tudományegyetem III. éves magyar—történelem szakos hallgatója volt. Év végi vizsgáit már nem tette, nem tehetta le. Mint ahogy versírásból sem. Pedig mindkettőre nagyon komolyan és kivételes tehetséggel készült. Egyik legkedvesebb költője József Attila volt. Az ő szavaival mondjuk: nagyon fáj. Nagyon fáj.

VÖRÖS LÁSZLÓ